Сонце. Осінній вітер. Порох.
Листя котиться по тротуарі.
І розцвітає усмішка хора
Назустріч ліловій хмарі.
Верещить геніально байдужий рух.
Погасають вигуки бездарні.
Весело привітав капелюх
Знайомого що вийшов з кав'ярні.
Осіння тоскність.
Осінній захват.
Все вмирає.
Все щулиться довкола.
Самотить в кімнаті шафа.
Не можу сісти до столу.
Я дивлюсь підбадьорюючим поглядом.
Хутко дійсність охопить сон.
Вони згинуть, згинуть вони — без догляду,
І Панни в білому —
це тому журні вони, що проходить сезон.

21. IX. 1918. Київ

З книги «BLOC-NOTES».
Текст наводиться за збірником «Михайль Семенко. Поезії», 1990 .